

רית	שבת אצת	שבת נישת	תורת הדלקת
21:06	20:30	19:14	ירושלים
21:03	20:33	19:30	תל-אביב
21:07	20:35	19:25	חיפה
21:04	20:30	19:30	בר שבע

נחלרי נצח

יו"ר ע"י מוסדות כנסת / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

דבר ראש הישיבה



דיבורים

בפרשה אנו נתקלים בבלעם הרשע • שכל כוחו בפיו • רוצה להחריב בו את העולם • ומולו עומד משה רבינו • שכל מילה שלו קובעת את המציאות • מות וחיים ביד הלשון

מילה אחת

מדין הבינו שכל כוחו של משה אינו אלא בפיו, וצריכים כנגדו לקחת אדם אחר (בקליפה) שכוחו גם כן בפיו. משה רבינו בקדושה הוא ההיפך הגמור מבלעם הרשע שמצד הטומאה.

על בלעם הרשע אומרת הגמרא שידע מהי אותה השעה שהקדוש ברוך הוא כועס בה, והוא רגע אחד "כמימריה" [כזמן שאורך לומר את המילה "רגע"], ורצה לקלל את ישראל אז. ושואלים התוספות: "ואם תאמר, מה היה יכול לומר בשעה מועתת כזאת?" ותירוץ הראשון של תוספות הוא ש"היה אומר 'פִּלְס' [-תכלה אותם]."

למדים מכאן כמה גדול כוחו של הדיבור, שעל ידי מילה אחת יכול אדם רשע להחריב ח"ו את כל העולם כולו, כי אם בלעם היה אומר רק את המילה "כלם" הוא היה יכול לכלות את כל הבריאה כולה, ולכן הקב"ה היה צריך שלא לכעוס באותם ימים על מנת שהעולם לא יהיה חרב. מכאן נלמד, כמה יהודי צריך לדעת שעל ידי פיו [שהוא בקדושה] הוא יכול לפעול ישועות והצלחות.

העיניים והלבבות יבשים

פעם היו נוהגים המגידים להגיע לכפרים ולדרוש, ומרוב יראתם והתרגשותם כל הציבור היו בוכים בשעת הדרשה. כאשר המגידים היו אומרים לציבור שעליהם לשנות ולתקן דבר מה, כולם היו מקיימים זאת בלי שום פקפוק, בתמימות ופשיטות נפלאה. לעומת זאת היום, יש כל כך הרבה דרשות ודיבורים, מכל פינה ועבר, והעיניים יבשות, הלבבות אטומים.

ומובא בליקוטי מוה"ר (תורה קיב): "הַמְשַׁכֵּל הַמְבִינִין יש לו להַתְפַּלֵּל פֶּלַי מְיוֹ, שְׂיִצְפָה פְעַם אֶחָד פֶּלַי מְיוֹ חַיִּין – לְדַבֵּר דְבוּר אֶחָד שֶׁל אֶמֶת לַפְּנֵי ה' כְּדַאִי". יש דיבור שהופך לאדם את כל המציאות שלו, ואת כל העולם כולו, זה דיבור שבוא מציאות חדשה לגמרי, כי זה דיבור שבכוחו לפעול פעולות.

גם היום כל העולם תלוי על דיבורים, ועל הודעות והתכתבויות, כל העולם חי על התקשורת, אבל אין להם שום ערך לדיבור, הם לא פועלים כלום (פרט לנזקים...), וכל זאת מכיוון שאין לנו את הכח של הדיבור, כפי שהוא באמת היה צריך להיות. לעומת זאת משה רבינו לא השחית את הדבור שלו, וכך הדיבור שלו פעל בכל העולמות.

בתחילת הפרשה נאמר "וַיֵּרָא בַּלֵּק בֶּן צְפּוֹר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאֶמְרֵי": "לְאֶמְרֵי" הוא מלשון אמירה, כי כל מה שעשו בלעם ובלק לישראל היה באמירה. כמו שמבאר רש"י: "כיון שראו את ישראל נוצחים שלא כמנהג העולם... אמרו להם: אין כחו אלא בפיו. אמרו: אף אנו נבוא עליהם באדם שכחו בפיו".

מהיכן ידעו מדין שכוחו של משה הוא בפיו? אלא מאחר ומשה היה כבד פה וכבד לשון ומאוד היה קשה לו להוציא את הדיבור מפיו, ממילא כל דיבור של משה היה בגדר שמעל הטבע, ובכל זאת משה רבינו מצליח לדבר והוא אפילו פועל בדיבורו, משמע שיש לו כח מיוחד בפיו שהוא למעלה מגדרי הטבע, ולדיבורו יש כוח לקבוע מציאות בעולם.

ואכן מובא בספרים הקדושים שהדיבור של הצדיקים עושה מציאות חדשה, כמו שאומר הזוהר הקדוש, שהקב"ה ברא את העולם בדיבור ואף הצדיקים בוראים עולמות בדיבורם. וזה נקרא "כוחו בפיו" באמת, דהיינו שהדיבור של משה הוא דיבור כל כך גדול שעל ידי דיבורו הוא קובע את המציאות, בבחינת 'צדיק גוזר והקב"ה מקיים'.

דיבור של שתיקה

העניין של משה רבינו הוא הכח של הדיבור האמיתי, ודווקא משה מגיע מהמקום של השתיקה (ראה תורה ס"ד בליקו"מ), ואף הדיבור של משה יוצא מהשתיקה (ולא ממקום של דיבור), בבחינת "מלה בסלע משתוקא בתרין" [השתיקה "שווה" יותר מן הדיבור, מילה שווה סלע אחד ושתיקה שווה שתיים].

דיבור שפועל בקדושה הוא דיבור שמגיע מבחינת "כבד פה", כמו שכתוב בסיפורי מעשיות (מעשה מז' בעטר'ס): "ואתם סבורים שאני כבד פה? אין אני כבד פה כלל, רק שהדיבורים של העולם, שאינם שבחים להשם יתברך, אין בהם שלימות (ועל כן הוא נראה ככבד פה. כי הוא ככבד פה מאלו הדבורים של העולם שאין בהם שלימות). אבל באמת אין אני כבד פה כלל, אדרבא אני מליץ ודברך נפלא מאד..."

וכך אומר הרמב"ם בהלכות דעות (פ"ב ה"ד): "לעולם ירבה אדם בשתיקה, ולא ידבר אלא או בדבר חכמה או בדברים שצריך להם לחיי גופו". זהו יסוד מאוד גדול, שהאדם לא ישב וידבר סתם דברים בעלמא ויבזבז את זמנו לריק וכך ישחית את כח הדיבור.

מקד הזמנות: 1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א אצלכם בבית



לטפח את הרצון

בעולם, הוא כוח הרצון. כוח זה הוא הבסיס לכל שלבי החיים: הרצון לחיות, הרצון להתקדם, הרצון ללמוד, הרצון להבין את הנלמד, הרצון לגדול בין הטובים, הרצון לפרוח בשם טוב, הרצון ליהנות מהילדים, הרצון לישב הדעת והרצון לחיים של שלווה ושמחה – הם המנוע להגיע ולהשיג. כי לולא היינו רוצים לא היינו עושים ולא היינו קוצרים הישגים.

גם תכליתו של תפקידנו ללמד את ילדינו לחשוב לעומק, היא להגביר את הרצון והחשק והחיבור לדברים תורנים ורוחניים.

בקצרה נזכיר כי תהליך בניית הרצון בנוי מכמה שלבים, ביניהם "גילוי הרצון" – להכיר ולגלות להתחבר אל אותו רצון, וכן המוכנות לעבור גם את הכישלונות שהם המכריחים אותו לרצות שינוי בחייו לטובה, כדי להגשים את מנת הרצון בכל כוחו.

הרצון משול למנוע הדוחף את האדם קדימה כדי להגשים את אותה שאיפה שבתוכו. הרצון הוא הדלק.

יש למעלה מהרצון

חשוב להדגיש, כי למרות שהרצון הוא המוביל המרכזי של החיים שלנו. יש לעם היהודי דבר שמנצח את הרצון האישי, וכדאי שנדריך את ילדינו להיות מוכנים לבטל את רצוננו. מהו הדבר הזה שמפניו נבטל את רצוננו? התשובה היא: "ברוך אלוהינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת וחי עולם נטע בתוכנו". לנו העונג להקדים למלא רצון ה' הרבה לפני רצוננו הפרטי. אנו שמחים ומאושרים על הזכות לבטל את רצוננו האישי כדי למלא רצון בורא עולם לעשות רצון אבינו שבשמיים.

זכות שאנו מבטלים את רצוננו עבור רצון ה' אנו מרוויחים מתנה מיוחדת: סגולה לפתור כל קושי בפרנסה, בעיה במשפחה או כל קושי אחר, עליהם אנו מתפללים. מגלה לנו התנא רבי גמליאל (אבות פ"ב מ"ד): "בטל רצון מפני רצון, כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך". ופירש הרע"ב את המילים "רצון אחרים": יפר עצת כל הקמים עליך לרעה. ואני שמעתי, שאין זה אלא דרך כבוד כלפי מעלה, והרי הוא כאילו כתוב "כדי שיבטל רצון (!) מפני רצונך!"

מעניין לראות גם את פירושו של הרש"ר הירש על המשנה: "משפטים אלה דורשים מאיתנו הפקעה גמורה של רצוננו והעברתו לרצון ה', כך שנעשה את הרצון בנכונות מלאה ושמחה כדרך שאנו עושים דבר שאנו רוצים בו". בדיוק לכן אנו מתלמידיו של אברהם אבינו, ולא מתלמידי בלעם הרשע שלא היה מוכן לשמוע מהשם אלא רק מה שהוא רוצה...

ז"ל (מכות י, ב) הוציאו מפרשתנו את היסוד "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו"; מאחר וה' נתן לאדם בחירה חופשית, הרי שמשמייים לא מונעים רעתו או טובתו של איש. לכן מתחילה נאמר בבלעם "לא תלך עמהם", אך כיוון שרצה והעז ללכת אמר לו הבורא: הואיל ואתה רוצה להיאבד מן העולם – "קום לך איתם".

גיל ה"למה"

כולנו רוצים שילדינו ילמדו היטב והשיגיהם ימריאו לשמי מרום. אך לא תמיד היכולות והכישורים תואמות את הרצון, השאיפה והיעד שאליה אנחנו חותרים להביאם, ולכן פעמים רבות קשה להשיג את המטרה המבוקשת.

ובכן, מהו המִן־שם או התכונה אותם אנו צריכים לעודד ולפתח בילד, כדי שיוכל בעתיד להגיע למימוש עצמי?

כידוע שהעולם בימינו מורכב ביותר. כדי להתמצא בעולם שבו קיים זרם בלתי פוסק של מידע, הילדים ציטרכו להפעיל כישורים רבים. אך יש דבר אחד מרכזי שבלעדיו כל הכישורים האחרים לא יכולים להוביל להצלחה: חשיבה ביקורתית, להתעניין, לשאול שאלות. ככל שיכולת זו של הילדים תהיה מפותחת יותר, כך יהיה להם קל יותר להתמצא בסביבה ולחוות פחות זעזועים. הסקרנות היא הכלי המרכזי שבאמצעותו הילד לומד על עצמו ועל העולם. זוהי תכונה מולדת המפעילה ומובילה אותו קדימה.

לא רק בחג הפסח הקטנים שואלים שאלות וקושיית. כל הורה מכיר ומרגיש וחווה את סגנונות השאלות הראשונה המבשרות את גיל ה"למה? מי זה? מה זה?", כשלאחר מכן זה ממשיך במטר קושיית עד שהופך לעיתים לנדנדו של ממש. לפני שאתם יוצאים מהכלים כשאתם נדרשים להשיב על השאלות והקושיית הרבות, זכרו היטב שאם ח"ו הוא לא היה שואל הייתם צריכים להתחיל לדאוג... חשוב לדעת שלשאלות של ילדים בכל גיל יש ערך התפתחותי רב, כיון שהתשובות עליהן מטפחות את המוטיבציה לספוג יותר ידע בכל המקצועות, לדעת, ללמוד, להבין, להתעמק ולהסיק מסקנות.

הכל כדי שירצו

הדברים האמורים מלמדים אותנו על מעלתה של תכונת הסקרנות והתעניינות, אך האמת שבדרך כלל הכוח המוביל שמאחורי, שהוא גם הכוח המוביל בכלל

הצטרפו נעת למשפחת המנויים

הכפינו!
 גיליון 102
 תמוז תשפ"ג

ותהנו מחיים טובים יותר!

מסלול 1 חודש ראשון 1-ב ₪ גבול!	מסלול 2 3 חודשים ראשונים 1-ב 99-₪ ₪ גבול!	מסלול 3 חודש ראשון 1-ב ₪ גבול!
--	---	--

מוקד מנויים: 02-623-1218



מיוחדים מול הגויים

מעמיד את היהודים – גם במצב הכי גרוע שלהם – אל מול המואבים או האמריקאים או כל אומה אחרת, מיד השם רווח נחת מהעם הנפלא שיש לו, מה טובו אהליך יעקב, כאהלים נטע ה', זה עם מיוחד שאין כמוהו, תראה איך נראה העם המואבי או המדייני לידו, הם כולם רשעים גמורים, ותראה את היהודים, כולם מניחים תפילין ומתעטפים בטלית, כולם צמים ביום הכיפורים, תראה מה זה העם הקדוש הזה! נכון, קשה להם, אבל בכל פעם הם מזיזים את עצמם קצת-קצת – אפילו כחוט השערה – לכיוון הבורא יתעלה, ובסך הכל זה מצטרף לרבות שערות שכל אחת מהן מאירה זורחת ויקרה מאוד מאוד בעיני השם וכלן יחד מבהיקות זורחות כשמש מול האפלה שמפיצים הגויים המטונפים.

...

יש פסוק בעמוס שאיתו אנו פותחים את ההפטרה של פרשת אחרי, ורבי נתן מברסלב לא מסוגל לשמוע אותו: "הלא כבני כושיים אתים לי בני ישראל, נאום ה'!"

ומסביר רש"י – הלא מן בני נח באתם, כשאר עכו"ם! ואם תאמר שאתכם הוצאתי ממצרים – הלא גם את פלישתים הוצאתי מארץ "כפתור" ואת ארם מ"קיר"!

אבל האמת, שמיד בפסוק הבא מתחילים נחמות והבדלים גדולים בין היהודים לכל האומות. כי זה הכל תחבולה של השם יתברך נגד המקטרגים: הוא אומר שעם ישראל בדיוק כמו כל הגויים, ואז מיד כולם יודו וימליכו ויאמרו שיש הבדל גדול ועצום בינינו ובין הכושים והרוסיים, ועל ידי זה יבוא משיח כמו שעמוס הנביא מסיים שם: "ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת", אמן!

(ליקוטי הלכות ראשית הגז ד)

תחת השמש הקופחת עומדים להם מר בלק ציפורי מלך מואב עם פמלייתו, והנה בלעם בעורי הקוסם לוחש לו באזנו: "האזן נא רגע, שמעת על הפשע הנורא שעשו היהודים לפני כ-40 שנה, שפחות מחודשיים אחר שקיבלו את התורה שלהם מאלוהיהם ריקדו סביב פסלון בצורת עגל מזהב? "עכשיו, לאחר פעמיים של כשלון מוחץ בנסיגות הקללה, נשית את פנינו לכיוון המדבר וננסה להזכיר לאלוקי היהודים טוב טוב את העוון המזעזע – ה'עגל'. יש סיכוי טוב שזה ישכנע אותנו שאקלל את היהודים שייכנעו תחת ידינו סוף סוף, הרי השם אוהב משפט!".

בלק מתעודד, אך ברגע שהם מנסים לעורר את פגם עוון העגל ולומר על ישראל שאינם זכאים להתגבר על המדיינים והמואבים – בלעם חוזר עם צרור ברכות חדש: מה טובו אהליך יעקב... כנחלים נטו...

ונשיא מואב סופק כפיים: דיי, נמאס מהשטויות שלך, אתה רק מקלל במקום לברך, איך יכול להיות שאחרי שהזכרנו את העוון הגדול של עשיית העגל השם עוד מורה לך להמשיך ולברך את האנשים האלה?

נו, איך באמת? זו שאלה ממש שאלתית...

...

התשובה עמוקה אך פשוטה: חטא העגל בעצמו הוא אכן חמור ביותר, עד היום אנו סובלים על כך מעט בכל פורענות אותה אנו סופגים, אבל כל זה כשאתה רואה אותו בפני עצמו, כשאתה מסתכל רק על עם ישראל שעשו את העגל.

אבל הם, מר ציפורי ומר בעורי, ניסו לעורר את חטא העגל ולהוכיח לאלוקים שעדיף שהם יצחו את היהודים ולא להיפך. אוה... כאן זה עניין אחר לגמרי! כשאתה

לצעיירי הצאן

כוחה של מילה



בלעם הרשע רצה לקלל את עם ישראל במלה אחת! ובכך להחריב את כל העולם כולו. מכאן נלמד, כמה על ידי הפה יהודי יכול לפעל ישועות והצלחות, עד שהצדיקים בניהם טועלים בדבורם ובקראים עולמות כמו שכתוב בזהר הקדוש...

מתוך מאמר ראש הישיבה



ברוך הבא רבנו הקצב

106 שנים לפטירת רבי אליהו ברוך קמאי זצ"ל • שב"ק י"ב תמוז תשפ"ג - י"ב תמוז תרע"ז

מאירות שכבוד התורה מתכבד על ידם" ...
שמע רבה של בריסק וקיבל: "המתינו לי רגע".
הוא נכנס לחדר הסמוך, ניגש אל השמש וביקש ממנו
לקחת את האורחים החשובים אל האטליז העירוני.
השתוממו השלוחים: "מה לנו ולבית המטבחים?"
"הענייני הוא" השיב הרב מבריסק, "שאין כמו ראש
הקצבים שבבריסק לשמש כרב בקהילה נכבדה כשלכם.
הוא גבוה ובעל בשר, זקנו ארוך ומשתפל על פני מידותיו
והדרת פנים נאה לו. נראה שאותו אתם רוצים לרב" ...



לעניינה נעניק את הכתב? חתימתו וחתימתו של הרב"ב (קודם מדינת פומבינה)

נבוכו השליחים: "לא התכוונו לפקפק בהכרעתו של
הרב, רק חשבנו שאולי כדאי לחשוב על כך שוב, אך ודאי
שאם רבינו אומר שרבי אליהו ברוך ראוי לכהן כרב בעירנו
הרי שאותו ניחא והוא ינחה אותנו למשך השנים הבאות".
הגישו השליחים את כתב המינוי לרבי אליהו ברוך,
שבא עמם אל קרליץ לכהן כרב הקהילה היהודית, והם
מעולם לא התחרטו. עד מהרה הוא התפרסם לאחד
מגדולי הרבנים שבדור, וכל אנשי הקהילה ידעו לשנן את
המסר החזק שספגו ממעשה הכתרת הרב: לא המראה
קובע את הפנימיות!

(מקור: צנצנת המן ח"א)

ה עיר קרליץ המהוללה מחפשת זה זמן רב – רב.
רב שיפסוק להם הלכות, שיפטר בין ניצים וידון
את דינם, שידרוש בהלכה ובמוסר בשבתות
ובמועדים. בתחילה זו היתה נראית המשימה הקלה
בעולם, אך לבסוף הם הבינו שמרוב עצים קשה לראות
את היער: כיצד ידעו מי הוא תלמיד חכם בשיעור קומה,
כשבבני עירם אין כאלה שיכולים לכהן כרבנים? איך יבינו
מי פוסק והותך בזכות ידיעותיו, ומי מתיר את האסור
חלילה? והקשה מכל – כיצד לבחור רב שיהיה מקובל
על כולם, על ר' קלמן הארוך שרוצה רב שידע גם לייעץ
בענייני מסחר, על ר' זאנוויל הצדיק
שרוצה רב מופלג ביותר ביראת
שמים, על ראש הקהל שצריך מי
שיעזור לו לקבל את ההחלטות
המורכבות, על הקצבים שמשוועים
לרב שיפסוק במהירות בהלכות
שחיטה וטרפות, וגם על הנשים
הצדקניות שרוצות מי שידרוש
להם קודם תקיעת שופר ויגרום להן
להריד דמעות כמים.

משהתרבתה הסערה בקהילה,
וכאשר הם הבינו שאין דעותיהם
של שני אנשים שווים לעולם ואם
ימשיכו כך קרליץ תישאר בלא
רב למשך מאות השנים הבאות,
החליטו בני הקהילה לשגר מכתב
בקשה לגאון-הדור רבי יוסף דוב הלוי סולובייצ'יק
מבריסק, ה"בית הלוי", למען ינחם במעגלי צדק ויורם מי
הוא הראוי לשבת על כסא הרבנות בעירם.

לא עברה תקופה ארוכה ונתקבל מכתב תגובה
מהגאון מבריסק ובו הוא ממליץ להם בכל פה על הגאון
רבי אליהו ברוך קמאי, הרב בעיר "שקוד" שכרגע הוא
מבאי ביתו, והוא מכיר אותו לפני ולפנים שאכן ראוי הוא
לכהן כרב בקהילתם.

שלחו בני קהילת קרליץ שנים מחשובי הקהילה, נתנו
בידם כתב רבנות מעוטרת בשבחים עבור הרב קמאי אותו
יפגשו בבית הרב מבריסק.

הגיעים לבית הרב סולובייצ'יק נכנסו אל חדר
הרב וראו יהודי עני לבוש בלואות עומד בצד ומעיין
בספר, וכששאלוהו היכן הרב נענה כי הוא יבוא ברגעים
הקרובים.

כשנכנס הרב הציגו שלוחי קהילת קרליץ את עצמם,
וה"בית הלוי" האיר את פניו: "הו, שלום עליכם. הנה רבי
אליהו ברוך, בדיוק הוא עומד כאן בצד החדר. אתם יכולים
כבר עכשיו לתת לו את כתב הרבנות!".

נדהמו שלוחי הקהילה: אברך צנוע ונמוך, לבוש
בלואות, זקנקן בלתי-מסודר מעטר את פניו והוא מולל בו
בריכוז תוך עיון בספר שבידו. זה יהיה הרב שלנו? לא כך
תיארו לעצמם את רבם לעתיד! ממש לא.

בתוך כך יצא הרב קמאי לרגע מן החדר, והשלוחים
ניגשו לרב מבריסק והחלו להתגמגם: "רבינו, אנו סמוכים
ובטוחים שרבה של שקוד הוא גדול בתורה ובהוראה כפי
שרבינו המליץ עליו, ומבחינת גולותו בתורה ראוי הוא
להיות הרב דעירנו קרליץ. אבל... הרבנים הקודמים בעיר
היו אנשי צורה ובעלי קומה, תלמידי חכמים שפניהם

רבי אליהו ברוך קמאי זצ"ל, ראש ישיבת מיר

נולד: י"ט אלול ת"ר, טלז שבליטא.

כי אבי עזבני: התייתם מאביו בגיל שנתיים.

כ"ח ההוראה: כבן 28 התמנה לאב"ד בעיר שקוד.

ריש מתיבתא: כבן 59 התמנה לראש ישיבת מיר,

במקביל לגאון האדר"ת שהיה רב העיירה.

אב"ד ור"מ: לאחר שנתיים עלה האדר"ת ארצה,

ורבי אליהו ברוך התמנה גם לרב המקום.

נפטר: כבן 76, בעיר מינסק, לשם נדד כדי לנסות

לרפאות את הנמק ברגלו.

מעשה ובאו להתדיין אצלו שני בעלי-בתי, שתוך כדי
הדין החלו לשפוך קיתונות בוז איש על רעהו. פנה רבי
אליהו ברוך לארון הספרים, הוציא גמרא גדולה ואמר:
"בזמן שאתם מתוכחים ומתנגחים - יכול אני להספיק דף
גמרא..."

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הצינור!

050-4141-497

avraham201@gmail.com



מיטות קינג סייז



סאונה ומקווה מוטאר



ארוחת כיד המלך



הכי קרוב לצינור



LANDAU
לנדאו - הבית שלכם באומן



אבלותם וביאריציטי שהוא יום פטירת הוריהם? ענה לו רבי נפתלי: המנהג מבוסס על משנה מפורשת, "חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה". משכך, בכל פעם בה מזדמנת על האדם טובה או רעה נוטל הוא כוס יי"ש ומברך עליה בכוונה שהכל נהיה בדברו, בין הטובה ובין הרעה נעשתה בדברו של הבורא וצריך להודות לו עליה. השואל לא נרגע: "אבל בשביל לברך 'שהכל' די בכוס מים, למה אתם נוטלים דווקא יי"ש?"

נענה רבי נפתלי בחייו: אדם מישראל שהגיע לדרגה כזו, לברך את בוראו על כל מה שמביא עליו בין טוב ובין רע, האם לא מגיעה לו לגימט יי"ש? ...

• • •

פעם ביקר רבי נפתלי מרופשיץ אצל רבי יעקב אורנשטיין מלבוב, בעל ישועות יעקב, ששאל אותו אם נכונה השמועה שהחסידים ואדמו"ריהם לא מקפידים על קריאת שמע בזמנה.

ענה לו רבי נפתלי: השמועה אינה נכונה כלל וכלל, אך תמנהי על המוציאים את דיבת החסידים רעה, שמדקדקים הם על זמן קריאת שמע, ולא מקפידים על מה שכתוב בקריאת שמע...

ה רבי מסוקולוב העריץ מאוד את הרבי מגור ה"אמרי אמת". פעם השתתף ה"אמרי אמת" באסיפת רבנים שדנה בעניינים שעל הפרק, ובהמשך הזמן ניטש דיון סוער בין הרבנים בנוגע לבעיה פלונית. ה"אמרי אמת" הביע את דעתו, ומי-שהוא ניסה להפריך את דבריו.

קם הרבי מסוקולוב ממקומו וקרא: "דרך ארץ בפני הרבי מגור, יש לו עשרת אלפים חסידים שאינם מניחים תפילין ואינם צמים ביום הכיפורים!".

כולם הוכו בתדהמה ולא הבינו את דבריו, והרבי הסביר: "לרבי מגור יש עשרת אלפים חסידים נאמנים שעוד לא הגיעו לגיל מצוות ולכן אינם מניחים תפילין ואינם צמים ביום הקדוש"...

• • •

אמר-ניבא רבי שמחה-בונים מפרשיסחא: קודם ביאת המשיח החורף יהיה בלי קור והקיץ בלי חום, הלומדים בלי תורה והחסידים בלי חסידות...

• • •

שאל פעם מתנגד את רבי נפתלי מרופשיץ: מה טעם לכך שהחסידים תמיד שותים יי"ש, בין בעתות שמחה כמו בחתונות וברית-מילה, ובין בימי

ניצוץ לשבת



מתוך גיליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

למה ענית?

שבא לעיר ואינו מוכר בה 'שרי ליה' להודיע שבחיו, והרמ"א מביא שם את תשובת הרשב"א כי הוא 'חייב' להודיע שבחיו. ומכיוון שמחלוקת גדולה הייתה על רבינו הקדוש בחייו הוא היה חייב להודיע שבחיו".

כששמע הרבני הנגיד את התשובה נחה דעתו מאוד. כל אותה העת הקטיב רבי לוי יצחק לכו שיש בדומיה, אך כעבור כמה דקות הסתובב לאחור, כשהוא מוודא שהשואל איננו, ואמר: "הגיע אדם ושאל שאלה, ובאו פה ונתנו לו תשובה. אבל", הרעים בקולו, "אם אנחנו יודעים ומאמינים שרבינו הקדוש לא הוציא מפיו מילה אחת שהקדוש ברוך הוא לא אמר לו לומר אותה, אז מה כאן השאלה בכלל?..."

(מגזין 'ניצוץ' תמוז תשע"ו)



מה כאן השאלה בכלל? ראי' כרמל זצ"ל

ס יפר רבי אברהם יצחק כרמל זצ"ל: היה זה באחד הימים, כשליוינו את רבי לוי יצחק לביתו בתום השיעור. בדרך הצטרף יהודי חסידי ורבי נכבד, וביקש לשאול שאלה את רבי לוי יצחק. הטינו אוזן לשמע שאלתו, וזה היה תוכנה: "אני רוצה להבין", שאל, "את דבריו והתפארותו של רבינו והתבטאויותיו המופלגות על עצמו".

רבי לוי יצחק הקטיב בדומיה, ומששמע את השאלה, התעלם לחלוטין מהשאלה ומהשואל ולא רצה לענות לו.

אחד מן המלווים סבר שאם רבי לוי יצחק לא ענה לו הוא יענה, וכך אמר לו: "מובא בשם רבי אפריימל מה שכתוב בשולחן ערוך, כי תלמיד חכם

פתגם השבוע

כשטועים בחינוך מתקלקל הקשר עם הילד

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שמרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת שאוקן להצלחת משפחת שרון להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד לפרטים: 054-8475902



קידוש השם לדורי דורות

רצונו של רביה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א להיקבר בעיר אומאן היה בגלל אותם קדושים שקידשו את שם השם במסירות נפש באופן נשגב, ומשכך ביקש שיחצבו את קברו על אותה אדמת קודש ממש בה נטמנו עשרות אלפי הקדושים, שם התחולל קידוש ה' גדול ונשגב מאין כמוהו ושם נגנז גם, על פי ציווי המפורש, ארון הקודש של רבינו לאחר הסתלקותו. מוהרנ"ת זיע"א כותב: "כמה פעמים הפליג רבינו מאד בשבח בית החיים של אומאן, ופעם ענה ואמר: אין אתם יודעים גדול יקרת מעלת קדושת זה הבית החיים דפה, כי הוא יקר וקדוש מאד".

לושים אלף היהודים שעמדו צפופים בית הכנסת היו אמורים להחליט האם הם רוצים להציל את חייהם ולצאת מבית הכנסת כשהם עוברים תחת החופה הטמאה או שהם נותרים שם בכדי לקדש את שמו יתברך ולהקריב את חייהם למענו. לבסוף קרה המרטיט מכל: אנשים נשים וטף, כולם כאחד זעקו שמע ישראל, וכך המקום הפך לדורי דורות לאחד מהמוקדים הקדושים ביותר לעם ישראל ולמקום ציונו הקדוש של רבינו הקדוש.



הפריצה לעיר אומן

בימי השבוע האחרון בימים ה' ו' ז' תמוז, חלו הימים הנוראים בהם נעקדו על קידוש השם בפרעות תקכ"ח בעיר אומאן באוקראינה במסירות נפש ובגבורה עילאית שלושים אלף יהודים, גברים נשים וטף, אשר במקום קבורתם בחר רבינו הק' רבי נחמן מברסלב זיע"א להיטמן, באמרו: "אין אתם יודעים גדול יקרת מעלת קדושת זה הבית החיים דפה, כי הוא יקר וקדוש מאד".

לפני כ-255 שנה מרדה תנועת הקוזאקים בשלטון הפולני הייתה שקועה במלחמת ירושה אכזרית, שממנו סבלו היהודים מאוד. בקיץ תקכ"ח נמלטו היהודים מהערים והעיירות הסמוכות ומצאו מקלט בעיר אומאן. המפקד מלדנוביץ' שלח את שר צבאו איוון הליחם נגד הקוזאקים, אך זה בגד ועבר לצדם של צבא הקוזאקים. הקוזאקים פרצו לעיר אומאן, וטבחו ביהודים.

ימהר ויחיש לגאלנו

לזכר הקדושים חיבר הצדיק רבי דוד חזן זצ"ל שהיה מתלמידי הבעל שם טוב הקדוש קינה מיוחדת המתחלת



אנשים נשים וטף. ציון רבינו הקדוש על המקום בו התרחש המעשה הנורא

"ויקונן דוד", אשר נכתבה על מגילת קלף בכתב אשורית ומקומה הוקצה על ידי ארון הקודש של בית הכנסת הגדול באומאן, ובכל שנה ושנה ביום ו' לחודש תמוז היו מתקבצים אנשי העיר אומן מתוך צום ותענית, וקראו את המגילה בקול נהי ובכי כמגילת איכה.

בשנים האחרונות הקימה אגודת "אהלי צדיקים" בראשות הרב ישראל מאיר גבאי שליט"א בסמוך לציון רביה"ק מצבת זכרון לזכרם של השלושים אלף קדושי אומן, ועליה חרוט נוסח "קינת אומאן" שחברה ע"י רבי דוד חזן זצ"ל.

זכרם אלקינו לטובה עם שאר צדיקי עולם וינקום דמם השפוך בימינו לעינינו, וירחם על פלטתינו, וימהר ויחיש לגאלנו על ידי משיח צדקינו, ויבנה בית מקדשינו במהרה בימינו, אמן ואמן.

על קידוש השם

באותה שעה, התקבצו רבבות היהודים באומאן לבית הכנסת, נעטפו בטליתות וזעקו בתפילה לבורא עולם שיציל אותם מפני הרשעים הארורים. כשהגיעו הקוזאקים הפורעים לחצר בית הכנסת, יחד עם איוואן האיום שעמד בראשם, העמידו כמין חופה בגובה נמוך מגובה אדם, ועל ידי פתח החופה העמידו צלם עבודה זרה, והכריזו שכל היהודים שיעברו דרך החופה יקבלו במתנה את חייהם, ומי שלא יכרע לצלם יומת במקום.

נתקדש שם הבורא, ומכל אותם 30,000 יהודים קדושים לא כרע אחד! אנשים נשים וטף, כולם בחרו למות במיתות משונות ע"י הפורעים הקוזאקים, אך לא לכרוע ברך לעבודה זרה.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

בית הדין פועל במסגרת חוק הבוררות (תשכ"ח) ליישוב סכסוכים כספיים על פי דין תורה שמטרתו לספק צדק מהיר ונגיש. בית הדין חותר לפשר בין הצדדים ברוח טובה לשביעות רצון בעלי הדין. כמו כן עוסק בית הדין בתביעות נזיקין, נזקי שכנים, סדרות עיסקית, גישור בין אדם לחברו, הסכמי גירושין, היתרי עסקה, עריכת צוואה עפ"י ההלכה והחוק (בתשלום סמלי).

בית הדין למומנות
"נחלי המשפט"

בית דין אזרחי לדיני ממונות נותן מענה מקצועי ויעיל ע"י דינים מומחים ומנסים ברשות האב"ד הגאון הרב שלמה סויסה שליט"א הגאון הרב שמואל שטרן שליט"א (מ"ץ ודיין, ראש 'שיבת נחלי נצח')

הפניה אינה כרוכה בתשלום | 079-6976396